

JÓ PÁSZTOR

Ókatolikus hírlevél, II. évfolyam 1. szám
2020. január

Kiadja a Magyarországi Ókatolikus Egyház

Boldog Új Évet Kívánunk!

Újév napja Jézus körülmetélésének régi ünnepe és egyben Szűz Mária anyaságának ünnepe is.

A biblikus zsidóságnál a szülés utáni nyolcadik napon kellett a fiúgyermeket körülmetélni. Ekkor kapták meg nevüket is. Minthogy Jézus Mária elsőszülöttje volt, egyéb rendelkezés is vonatkozott rá, hiszen minden elsőszülöttet Istennek kellett felajánlani (Szám 3,13).

Amikor a szülés utáni tisztulás napjai is elmúltak - ahogy a törvény előírta -, Jézust elvitték szülei a jeruzsálemi templomba, hogy bemutassák Istennek (Lk 2,21-39), és áldozatot ajánljanak fel a Törvény szerint.

Manapság sokan nem szeretnek erre gondolni, de Jézus (héberül: *Jehosua*, arámiul: *Isho*) galileai zsidó volt, aki belenőtt, belenevelkedett a zsidó vallásba és hagyományba. Ő maga mondta, hogy elsősorban a zsidóság megreformálásá-

ért jött: „Küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.” (Mk 15,24) A pogánymisszió az apostolok feladata lett.

A kereszténység jó ideig nem vált el a zsidó vallástól. A Római Birodalom egészen a Kr. u. II. századig még a zsidóság részeként kezelte a keresztényeket, és magában az ősegyházban is lassú folyamat volt a kereszténység elválása a judaizmustól.

Szent Pál apostol volt az első, aki legkorábban és leghatározottabban kiállt a zsidó hagyományokkal történő szakítás mellett - ami érthető, hiszen ő pogány földön misszionált, elsősorban görög-római gondolkodású népeknek, melyek számára a zsidó vallási háttér a legkevésbé sem volt vonzó.

Így alakult ki az apostoli igehirdetésben a korábbi zsidó hagyomány lelki átértelmezése, mely a vallási gyakorlatot is újradefiniálta.

„Benne vagytok körülme-

télve is, de nem kézzel végzett körülmetéléssel, hanem a Krisztus szerinti körülmetéléssel: a bűnös test levétele által.” (Kol 2,11)

A keresztény „lelki körülmetélkedés” a kerstség lett, a vérségi kötelék és le származás helyét pedig a lelki közösség vette át.

“Hiszen Krisztus Jézusban sem a körülmetélés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, csak a szeretet által munkálkodó hit.” (Gal 5,6)

Így vált az egykor kiválasztott zsidó nép vallása az egyetemes megváltás tanításának bölcsőjévé, és Urunk körülmetélése mindannyiunk lelki közösségének alapjává.

“Itt nincs már többé görög és zsidó, nincs körülmetéltség és körülmetéletlenség, nincs barbár, szkíta, szolga és szabad, hanem Krisztus minden, mindenkiben.” (Kol 3,11)

Ókatolikusok?

Az utóbbi években megjelent Budapesten egy közösség, mely nyilvánosan ókatolikusnak nevezi magát, ám nem tartozik a történelmileg ókatolikusnak nevezhető irányzatokhoz. Ez a jelenség késztetett arra, hogy elgondolkodjunk az ókatolikus vallás és hit mibenlétéről, s arra, hogy ez által megpróbáljunk segítő tájékoztatást adni az érdeklődőknek.

Két szempontot kell mindjárt az elején fölvetnünk.

Formailag az ókatolikus, aki egy ókatolikus egyház tagja, vagyis egy olyan vallási szervezeté, mely hitvallása és származása tekintetében ókatolikusnak nevezhető. Az ókatolikus történelem alapján ezen egyházak köre meglehetősen szűk.

1723-ban jött létre a *Holland Ókatolikus Egyház*, mely az I. Vatikáni Zsinat ellenzékével *Utrechti Unió* néven egyházi szövetséget alapított. Innen vált ki a *Lengyel Nemzeti Katolikus*

Egyház, mely az *Északi Katolikus Egyházzal Scrantoni Unió* néven 2012-ben tradicionális ókatolikus szövetségre lépett.

Tehát formailag azt nevezhetjük ókatolikusnak, aki az *Utrechti Unió* vagy a *Scrantoni Unió* - a két történetileg hiteles ókatolikus

szövetség - valamelyikének tagja, vagy a szövetségeken kívüli ókatolikus *mariavita* irányzathoz tartozik. Az említett szervezetek rendelkeznek valódi és eleven történelmi gyökerekkel, kontinuitással, nemzetközi elismertséggel és ismertséggel örvendenek, és való-

di ökumenikus párbeszédet folytatnak. Egyházunk egyebek mellett a Római Katolikus Egyházzal is. A formai követelmények meglétének szükségességét egy példán keresztül szeretnénk érzékelteni.

Tegyük fel, hogy valaki alapít egy új keresztény felekezetet. Szabadon megteheti, vállalva hitét és értelmezéseit. Ám ha ez a szervezet

nem rendelkezik azokkal a tulajdonságokkal, melyek egy bizonyos egyház vagy irányzat nevéhez történetileg, teológiai, szervezetiileg kötődnek, ám az elnevezést ennek ellenére használja, az már megtévesztésnek minősül. Új felekezetét világosan meg kell különböztetnie más felekezetektől, akkor is, ha vannak hasonlóságok, különben a járatlan közönség

nem fog tudni eligazodni a témában. A tartalmi vonatkozás a fentebbieknél sokkal jobban és tisztábban definiálható.

Ókatolikusnak azt nevezhetjük, aki hitében ókatolikus, azaz hiszi és megvallja azt, amit az egye-

temes egyház az első ezer év, vagyis a hét egyetemes zsinat* dogmaiban lefektetett, továbbá elfogadja az 1889-ben megfogalmazott *Utrechti*, és - esetünkben - a 2008-ban kiadott *Scrantoni Nyilatkozatot*. Ám ez csak az elmélet. Ahhoz, hogy valaki ókatolikus legyen, nyilvánvalóan hozzátartozik, hogy hitét ókatolikus módon éli meg, tehát vallásgyakorlatában követi az ókatolikus hagyományokat. Itt első helyen kell említenünk az ókatolikus szentmise-liturgiát, kalendáriumot, azaz ünneprendet, de ide tartozónak valljuk az ókatolikus teológia és hitélet gyakorlati megjelenésének minden formáját. Szent Pál apostol így írt Timóteusnak:

„amit tőlem számos tanú által megerősítve hallottál, bízd azt hűséges, mások tanítására is alkalmas emberekre.” (2Tim 2,2), másutt pedig így fogalmazott:

„Tartsd hát magadat a tőlem hallott egészséges igékhez hittel és szeretettel Krisztus Jézusban!” (2Tim 1,13)

Már az apostol fontosnak tartotta, hogy hit és tanítás tekintetében hűségesnek kell lennünk. Az ókatolikus vallás tekintetében - mely az első ezer év egyetemes egyházának hitéhez és vallásgyakorlatához ragaszkodik - különösen fontos, hogy sem újításokat, sem pedig

egyéni kezdeményezéseket ne keverjünk az elődeinktől kapott hithez:

„Őrizd meg a rád bízott kincset, kerüld a profán, újdonsághajhászó fecsegést”. (1Tim 6,20)

Nincs okunk, sem lehetőségünk, hogy bárkit lelkiismereti szabadságában korlátozzunk, hiszen Urunk Jézus Krisztus azt tanította: *„aki nincs ellenünk, velünk van”* (Mk 9, 40), ám fontosnak

és tartalmi, valamint gyakorlati jellemzőket, ott jogos a gyanakvás, hogy valamilyen más jelenséggel van dolgunk, melyben a nyilvánosan használt fogalmi megnevezés és a mögötte föllelhető gyakorlat és háttér minden bizonnyal nem egyezik és nem azonos.

Tisztelettel kérjük a híveket, óvatossággal kezeljék az *ókatolikus jellegű* csoportokat és papokat.

tartjuk megjegyezni, hogy ókatolikusnak vagy reformátusnak, evangélikusnak, baptistának - és sorolhatnánk - csak akkor nevezheti magát hitelesen bárki, ha egyéni meggyőződésén túl hittel, cselekedeteiben és szervezetileg is elfogadja azt, amit történetileg, teológiailag, gyakorlatában is annak ismer a tudományos közmegegyezés.

Ahol pedig nem fedezhetjük föl a szükséges formai

Hazánkban jelenleg csupán a *Magyarországi Ókatolikus Egyház* képviseli tartalmilag és szervezetében is az ókatolikus hitet.

* Az első hét egyetemes zsinat: I. Nikaiai Zsinat, Kr.u. 325; II. Konstantinápolyi Zsinat, Kr. u. 381; III. Efezusi Zsinat, Kr.u. 431; IV. Khalkédón Zsinat, Kr.u. 451; V. Konstantinápolyi Zsinat, Kr. u. 553; VI. Konstantinápolyi Zsinat, Kr. u. 680; VII. Nikaiai Zsinat, Kr.u. 787

Püspöki vizitátorunk látogatása

Advent II. vasárnapját a gyömrői gyülekezetben ünnepelhettük *Michael Maier OPR* apáttal, a magyar közösség püspöki vizitátorával, valamint *Kováts Péter* szombathelyi ókatolikus paptestvérrel és *Fülöp Zoltán* kolozsvári testvérünkkel, akit *Michael* atya a vasárnapi szentmise keretében avatott lelkipásztori asszisztenssé.

A különleges eseményt a gyülekezet a szentmise utáni, bőséges, szívből fakadó szeretetlakomával ünnepelte. *Michael* apát már másodszor járt nálunk, és rendszeres látogatásával biztosítja a magyar közösségek felügyeletét és egyházi támogatását.

Fülöp Zoltán testvérünk római katolikus teológiát végzett, és egyházunkban szeretne ellátni papi szolgálatot. Az adventi találkozás a papszenteléshez vezető út egyik állomása volt. *Zoltán* testvérünk megismerkedhetett előjárónkkal és *Péter* atyával, s szombaton egész napos testvéri beszélgetés keretében tájékozódhatott egyházunk lelkiességéről, irányzatunk jellegzetességeiről.

Külön szeretnénk megköszönni

a gyömrői gyülekezet tagjainak azt a szeretetteljes fogadtatást és áldozatos szervezőmunkát, melynek eredményeként nem csak áldott és igazi keresztény légkör töltötte be együttléteinket, de az agapéra készített finom ételekkel, italokkal olyan fogadtatásban részesítették vendégeinket, amelyet csak az igaz, önzetlen ember tud készíteni.

Szent Pál apostol sokszor megemlékezik leveleiben az ilyen közösségekről:

„Nem vetettetek meg, nem utasítottatok el, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.” (Gal 4,14)

Michael apát a kaufbeureni ökumenikus ciszterci kolostorban készült kézműves termékekkel köszönte meg a gyülekezet vendégszeretét.

Bízunk benne, hogy ezt a látogatást még számos másikkal fogja követni a jövőben, s a testvéri szeretet kötelékét még szorosabbra fonja az Úr.

Ezúton is kérjük a testvéreket, imádkozzanak *Zoltán*

testvérünk papi elhívásáért és lelki felékszüléséért, hogy igaz és méltó szolgálója legyen Jézus Krisztusnak, valamint, hogy Kolozsváron gyümölcsöző, Isten dicsőségét hirdető ókatolikus missziós munkát végezzen!

Erőleves a léleknek

Hideg, esős február eleji nap volt. A férjem temetését intéztem. Testem, lelkem fázott. A temetési tennivalókból még egy „halotti tor”-nak nevezett ügyet kellett megoldanom. A szertartás helyéhez közel kerestem erre alkalmas helyet.

Legalkalmasabbnak (az akkori nevén) a Stefánia úti Tiszti Házat választottuk. Dolgom végeztével, hazamenni nem volt kedvem és nézelődtem bent az épületben. Az egyik helyiségből kellemes meleg áradt.

Automatikusan bementem. Egy kozmetikában találtam magam. A kozmetikus kérdésére: „mit szeretnék” azt válaszoltam, „nem tudom, de ide hozott a lábam.” Gondolom, nem nézett boldognak, javasolt egy arc masszírozást. Beültem a székbe, betakart, lejjebb vette a fényeket és szótlanul tette a dolgát. Egy idő után megkérdezte: „nagy bánata van?” „Igen” - válaszoltam, - „a férjem temetését intézem.” Több szó nem esett köztünk.

Amikor fizetni akartam nem fogadta el. Azt mondta, „fogadjam el, együttérzése jelül”.

Hogy én akkor mit kaptam egy idegen embertől? Emberséget, szavakkal ki sem fejezhető, őszinte együttérzést.

Röviden, egy „Erőleves a léleknek” című könyvvel kerestem meg másnap. Bizony, erőleves kaptam. Amikor ez történt, 2001. február 5-ét írtunk. Egy olyan embert ismertem meg, akinek a neve mai napig piros nagy betűkkel van a szívembe írva. *Julcsinak* hívják.

Ila néni

A hónap ünnepei A hónap szentje

Urunk körülmetélése
Főünnep, január 1.

Árpád-házi
Szent Margit
Ünnep, január 18.

Urunk megjelenése
Főünnep, január 6.

Szent Pál
megtérése
Ünnep, január 25.

Urunk keresztsége
Ünnep, január 6. utáni va-
sárnap

Szent Pál apostol, akinek tulajdonképpen a mai kereszténységet köszönhetjük. Ugyan nem tartozott a tizenkét tanítvány közé, és nem hallotta Jézus tanítását, ám apostoli igehirdetése segítette a kereszténységet önálló vallássá válni, és teológiájával vetette meg azt az alapot, amire az első ezer év egyházának zsinatai felépítették a keresztény hit rendszerét.

Megtérése és hitvalló, mártír élete bizonyítja, hogy Isten senkiről nem mond le, és mindig van lehetőség, hogy a természetlennek látszó fügefafa virágba boruljon és bőséges termést hozzon.

„Ez jó és kedves a mi Üdvözítő Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére.” (1Tim 2,3)

Alkalmaink

GYÖMRŐ

Szentmise minden vasárnap reggel 9 órakor, a Harmónia Idősek Falva Szivárvány házában kápolnájában.

Cím: 2230 Gyömrő, Pál Mihály u. 10.

BUDAPEST

Alkalmi szentmiséinkről érdeklődjön e-mailben.

SZOMBATHELY

Alkalmi szentmiséinkről érdeklődjön e-mailben.

Kapcsolat

Magyarországi Ókatolikus Egyház

Szombathely

Kováts Péter

okatolikusok@gmail.com

www.okatolikus.weebly.com

Budapest, Gyömrő

Széles Tamás

okatolikus@gmail.com

www.okatolikus.hu